

3. Czy art. [23] dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?
4. Czy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przewidzianą w dodatkowym porozumieniu do umowy o kredyt konsumencki – zawartym odrębnie i dodatkowo w stosunku do umowy głównej – opłatę za pakiet usług dodatkowych należy uznać za część głównego przedmiotu umowy i, odpowiednio, w odniesieniu do niej nie ma zastosowania ocena dotycząca nieuczciwości?
5. Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. o) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że warunek zawarty w umowie o usługi dodatkowe związane z kredytem konsumenckim – w której przewidziano abstrakcyjną możliwość odraczania i rozkładania płatności przez konsumenta, za co powinien on uiścić opłatę, nawet jeśli nie skorzysta z takiej możliwości – jest nieuczciwy?
6. Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one uregulowania zezwalającego na obciążenie konsumenta częścią kosztów postępowania w wypadkach: 1) częściowego uwzględnienia roszczenia dotyczącego braku obowiązku zapłaty kwot w następstwie ustalenia nieuczciwego charakteru warunku umownego [...]; 2) praktycznej niemożności lub nadmiernej trudności związanej z wykonaniem praw konsumentów w odniesieniu do konkretyzacji wysokości roszczenia; 3) we wszystkich wypadkach, gdy istnieje nieuczciwy warunek, w tym w wypadkach, gdy istnienie nieuczciwego warunku nie wywiera bezpośrednio wpływu na wysokość roszczenia wierzyciela w całości lub częściowo, lub gdy ten nieuczciwy warunek nie jest związany bezpośrednio z przedmiotem sprawy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 25 listopada 2022 r. – Friends of the Irish Environment CLG/Government of Ireland, Minister
for Housing, Planning and Local Government, Ireland and the Attorney General**

(Sprawa C-727/22)

(2023/C 63/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Friends of the Irish Environment CLG

Strona przeciwna: Government of Ireland, Minister for Housing, Planning and Local Government, Ireland and the Attorney General

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy SOOŚ⁽¹⁾ w związku z jej art. 3 ust. 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że środek, który został przyjęty przez organ wykonawczy państwa członkowskiego, jednak nie ze względu na przymus ustawowy lub administracyjny, a także bez istnienia upoważnienia zawartego w akcie wykonawczym, administracyjnym lub ustawowym, może stanowić plan lub program, do którego ta dyrektywa ma zastosowanie, jeżeli tak przyjęty plan lub program określa ramy udzielania lub nieudzielania na niższych poziomach zezwolenia na inwestycję, a tym samym spełnia kryterium przewidziane w art. 3 ust. 2 owej dyrektywy?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 8 i 9 dyrektywy SOOŚ należy interpretować w ten sposób, że plan lub program, w którym w konkretny, aczkolwiek określony jako „orientacyjny”, sposób dokonuje się alokacji środków finansowych na realizację pewnych projektów infrastrukturalnych z myślą o wspieraniu wdrożenia strategii zagospodarowania przestrzennego ujętej w innym planie, który z kolei stanowi podstawę strategii zagospodarowania przestrzennego na niższych poziomach, może sam być planem lub programem w rozumieniu dyrektywy SOOŚ?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2): czy okoliczność, że celem planu jest alokacja zasobów, sprawia, iż należy go traktować jako plan budżetowy w rozumieniu art. 3 ust. 8?

- 3) Czy art. 5 dyrektywy SOOŚ i załącznik I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, w którym przeprowadzenie oceny wpływu na środowisko jest wymagane na podstawie art. 3 ust. 1, w sprawozdaniu dotyczącym środowiska, do którego odnoszą się te przepisy, należy po zidentyfikowaniu rozsądnych rozwiązań alternatywnych względem wariantu preferowanego przeprowadzić na porównywalnej podstawie ocenę wariantu preferowanego i rozsądnych rozwiązań alternatywnych?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3): czy wymóg określony w dyrektywie jest spełniony wówczas, gdy rozsądne rozwiązania alternatywne zostają ocenione na porównywalnej podstawie przed wyborem wariantu preferowanego, po czym dokonywana jest ocena projektu planu lub programu, a następnie zostaje przeprowadzona bardziej kompleksowa strategiczna ocena oddziaływania na środowisko wyłącznie wariantu preferowanego?

- (¹) Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. 2011, L 197, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 29 listopada 2022 r. – Direktor na Direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika” – Sofia pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite/„Valentina Heights” EOOD

(Sprawa C-733/22)

(2023/C 63/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Direktor na Direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika” – Sofia pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

Druga strona postępowania kasacyjnego: „Valentina Heights” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy art. 98 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE (¹) Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z pkt 12 załącznika III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że określona w tym przepisie obniżona stawka podatku od wartości dodanej w odniesieniu do zakwaterowania w hotelach i podobnych obiektach może mieć zastosowanie w wypadku, gdy te obiekty nie są objęte kategorią zgodnie z krajowymi przepisami państwa członkowskiego kierującego odesłanie prejudycjalne[?]
- 2 Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy art. 98 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE w związku z pkt 12 załącznika III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on selektywne stosowanie obniżonej stawki wobec określonych i swoistych aspektów danej kategorii usług, wyrażających się w wymogu, by zakwaterowanie w hotelach i podobnych obiektach było dokonywane wyłącznie w objętych kategorią – zgodnie z krajowymi przepisami państwa członkowskiego kierującego odesłanie prejudycjalne lub na mocy wydanego tymczasowego zaświadczenia o wszczęciu procedury objęcia kategorią – miejscach zakwaterowania[?]

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).